

2

מקלל מצד הנשמה. אבל כשחזיק שמע עצם הנשמה יתקלל. זהו כשמן המיזר שלו נשאר לו כלום שאין לו שום תקוה ואין לו צמח לתלות. אזי עצם הנשמה צדקת לשורה. עצם הנשמה דבורה לשורה. וצדקת הנשמה לעצמות אלקות. והוא דגלו של צדק שהו' התקשרות. ומה שהודק הוא מקשר יכולים לראות כשמן צדקו. אזי דואים להיכן הוא בורח. ולמקום שהוא בורח שם הוא מקושר באמת מצד עצמותו. וזהו דגלו דצדקת שהוא התקשרות העצמי של האדם. והוא מקבלה דוקא כשמן המיזר.

והנה מצדדים הוא לשון מיצר. ושם הוצרכו לעמוד על תיקון הצדק. של הענין של מכוונת יוסף נקרא פסח הצדק. וכן הוא גלגול של דור המבול שגמלו דצדקת. ונמצא הוצרכו לתקן הצדקת. והוצרכו לצבות לדיבור של קדושה. שהוא קול המתחיל ממיצר ואח' יוצא הוא אל המרחב. וזהו ויצדקו בני אלו ה'. שהדיבור התחילה לצאת מהלול צי' זה הצדקה שהי' ממש כשמן של מיצר ודוקא אז הוא שיצאה הקול של כנס'. וזה נדק אצל ענין במרחב יי'. של המרחב הוא קוצבה ממה שהתחיל בעצת המיצר. ולכן המיצר מכונן נגד שם אלו שהוא הצדק. משאכ' רחוק וחונן וכו' הוא כבר רפוש. אבל אלו הוא עצם האלקות של הנשמה. שלמו שנגד מה הוא רחוק אלו אתה רחוק כן נגד מה הוא אלו אלו אתה אלו. כי הנשמה הוא חלק אלוך ממחול. והוא הצדק' אלו שיש בכל נשמה של יהודי. וצאת צדקתם אלו הוציאו מכל אל הפועל. דהיי' מה הוא אלו אתה. והוא דגלו הצדק. וכך הי' דקדמם ענין ויצדקו. כי אלו הוציאו עדין בשלימות אל הפועל את הדיבור. לכן הוצרכו לחזור לשורש. ויצדקו בני אלו ה' שלו הי' להם שום צדק. והיו כולם אצדקים בעצמם נפשו אומנות אצדקים. ואז על אותו זמן אמר השי' הראוין את מראיך הממיינין את קולך. שהשי' נקאה לשמוז עוד הפעם זה הקול ששמע במצדקת מכללי' נמשל' למדעם. ויצאו עוד הפעם זה הקול מהמיצר. וכנראה שגדי. שילבו לשור אז ישיר הוצרכו עוד הפעם להוציא מכל אל הפועל זה הקול. וזהו שאמרו זה אלוני ואנוהו ודרשו חל' אין והוא. מה הוא אלו אתה. שזהו צד' הדות פנים עקן. השמח' שהלכין בדרך מה הוא אלו אתה. וזהו ואנוהו צד' הדות פנים כמבואר בפנים. והוצרכו להתחיל צאת ממיצר מפה' שם אלו.

not comprehended spiritus
הצדקת

וכיון שהוא עצם נשמה הרי הוא מין קול שאי' להסבירו. כי דברם של נשמה אי' להסביר רק יכולים להאמין. ואפי' כשמומין קול ומומין על נקודה צדוקה זו אי' להסבירו. וכפי כמה שאי' להסביר הדבר כך הוא רחוק משמיעה וקרוב לראוין. כי 'שמע' סודם הוא לשון הצדק. אבל 'ראוין' הוא עצם הויית הדבר לוי שום הצדק. וזהו שמתן היו רואים את הנשמה. שהקול ששמעו צדקת הי' יתקן קרוב לראוין משמיעה. והיינו שהי' רחוק מהצדק. ששמיעת הקול קרובה להפנה. אבל ראית הקול פחות שרחוק מהפנה רק הוא דגלו חכמה. עקן זה שקנה חכמה. שחכמה הוא הוי' ואלו הצדק. וזהו הראוין את מראיך הממיינין את קולך שרצה אני לשמוז קול של הוי'. דהיי' רואים את הנשמה. שהחלק אלוך ממחול יוציא קול שהוא דומה כביכול לזה הקול של מלך. וצי' יהי' הקול של קדמם האתצדקות' שיוכל להתקלות אצל זה הקול צדקת. וזהו שנתנו צדקת' דיקא לומר שירה שהו' הראוין את מראיך. שרואים את הנשמה דגדגא דחכמה. והוא עצם הנשמה שאי' להסבירו כי הוא דגדגא דאלקות שלמחלה מהסביר. והוא עצם הנשמה שמקבלה בעצת המיצר.

ורחב אמרה ואלו קמה עוד רוח באיש. כי רחב לשון הרחבה. הרחבת הבה. שהטל' אין לו מיצר. שאין לו זה הכח להוציא קול בעצת צדק. שאם הצדק יגידו לזה הנקודה שהגידו כללי' דבר להם בשמיעו את רחוק אזי היו כל הצדקים צדוקים רק לה' רפדו. שהוא הנקודה של הנדוף אלוך שבהם מקבלה וצדק' שיהיה שילכו אליו כספק ובהם ויתפללו אל השי' רבד. וכיון שהיו יס' להם אליו כספק ובהם בעצ' שמעולם לא הגידו עדין לזה הנקודה שמקבלה בעצת המיצר. כי אזי היו כבר

בד מלכיות אליו. כספן וזהבן ולו היו מקבלים להעביר להם כי העבן אי' להתקשר לפס. ודע שמהלך לו הגיון אזה המיר.
 שהמיר הוא הנדוף אלף המנח בהם למיר והוא דבורה בשורה. מאלו בעד שהעכוף מחילין בדגשו דהרחה. שבו חזק
 שבו הרחפת הקול ולו מיר הקול. וכיון שלף' הכולל של כל העכוף הוא פסג הרית. כמס' ליקום למקא. שבו שלו הגיון
 להצבם להם כי יש להם צורה המנח בעדו. וכידוע שנין מילה מלה אלקות. ועדולה מילה שנכתו על' י' ברתות פסג הימשה
 עד שניצן לפס אלו שהוא מקלה ע' כרתת הרלה. אבל צדיות סתם החיות האמת. ומקבלים חזק מנוול. ומחולק לו הגיון
 להקדשה של החיות האמת. וזהו הקל' של רחב שהיא קל' של צרות. וזה הקל' ניסה על ירחו. והודרכו כלל' לפסג זה
 הקל'. וזה שמורה רחב ולו קמה צד רחב באיש שנקבל רכב זה הקל'. וכנראה שמה הדבר ה' ע' קול השופר שהכניחו
 חומת ירחו. שחמת ירחו הוא דומת הרלה שפסה על קדושת אור'. וע' קול השופר נפ' חומת ירחו. שכוון שה' קל' הקל'
 של רחב הדרכו לפס' להמיר. שהוא מיר הקול של השופר. ואמ' יוצא אל המרחב. ועי' כשש את ירחו. ומעשה דצדן ה'
 פסג כפידוש ירחו. לכן הודרכו שוב לפס' להמיר. וזהו שבו יהושע למיר שצדק אל ה' כמו מ' שאין לו תקוה. ועי' הגיון
 אזה המיר להצדקה המוקה. ועי' חידש שוב את הקול מהמיר אל המרחב שבו את ירחו שהוא מקולה של אור'.

הנה הקנה מוציא הקול. ומצרים קנה רדוף. שהנולחים על מצרים כנולחים על קנה רדוף. כנצב כ' נג' שהוא בטחון
 שא. וצמח המיר מקלה על מי יכולים לפלח. שיכולים לפלח רב על השיץ. ומצרים שהוא ערות האורף פסג הרית הוא
 מין קל' שאינו מניח להתקלות על מי יכולים לפלח באמת. ולמי צריכים לצדוק בעת צרה. וזוהו שילחו על מצרים. שצרים
 הוא באמת רב קנה רדוף. וזהו החילוק בין חמף למצה. שהוא ה' תחת ח' וכן יש ענין ה' תחת ק'. שזהו ה' ינון להיות
 נצה ח' או ק'. כי א' נאטק הכתח או ירד הוא למטה נצהו מקל' שהוא מטה בחילוף ה' לק'. וזהו קנה רדוף שהוא
 רב' הק'. ששנולחים אזה הוא הק' שהוא קנה רדוף יש הכתח על הנלחון. וצריכים פס' לפרר הקול. שהקול מתחיל בזה הק'
 שהוא מצב שנמצאים למטה מטה. שזהו הק' ירד למטה. וצריכים לעלות למטה מטה עד ראש המטה. וזהו הצדקה של קול
 שמחיל בק'. והוא לכן בשית צדקאין הקנה שהוא ו'. עד ששאיין לראש המטה. ונמצאו הלכו ממיר למרחב. וצדק הוא דגבא
 דמרחב נחלה לוי מצרים. והצדק לידו למצרים לקוח המיר. ומס' יצא אל המרחב. וזהו דגבא יצדק שהוא האות הפנים
 מבקש פני יצדק סלה שפסה בשעת המרחב. והנה בת כחה קראה קנה רדוף. וכששא שהמטה את פת כחה נעלף נצדא
 קנה דיס וזל' קנה כרך גדול של רומי. שהוא הקנה רדוף השיץ לפת כחה. והיינו כי קול המטה של חמי אנו מניח למצד קול
 החמה שמסר דרקע. וכלל כל החולק הוא מלפ' קולות המלחם אלקות. ויש קול המטה של חמי שמתק אל הקולות. ונצה זה הקל'
 של חמי כששא שהמטה את פת כחה. וכידוע שרומי ה' אצמה במצרים. שאכסנדר' של מצרים ה' שיץ לרומי. מאלו שיץ רומי
 לפס' הקנה רדוף של פת כחה. שהוא קל' מצרים. וכעצו יש קול הקדושה. קול של זה קנה חמה. והוא בח' קול שופר של מנ'.
 ופס' משה ידבר והאלקים יענו בקול. ששית הניח כח הקול במחנה. שבו והאלקים יענו בקול ששית לו שדל להתקשר בהקול של
 קורה. וזה הקול קראו אפיכא דמשה שה' נצה משל קנה. והוא החילוף שה' מכה לפני המצדח י' יוס. בשנה נצדון י' והיינו
 שה' צושה חלל באויא דהאי אלמא שהוא מלכו חינוקים אנוק מניחם לפשו קול הקדושה. והחילוף ה' מכה באויר ובנה את
 האויר שהחזקתים. ונשמו קול הקדושה. וזה שנצב כפנים. כ'ה' בח' דית בח' וזה לק' האות. כי כ'ה' הוא מספר י' שה'
 מכה החילוף י' יוס בשנה. ובח' כנה הי' שלטים בלוחם הוא יוס' שזשה שלם בין השלטים ע' דגבא דרית. והוא הי' גזרי
 יום' שנקלה בשעה שניצדקו אל ה'. שהוא להתקשרות של בית שהוא כללית כל השלטים. והוא הכח להתקשר על הר' אומות.
 שכנה הר' אומות יש הר' נפש. וכד' להתקשר על הר' אומות צריכים לעלות לרובא יוקר נחלה שהוא דגבא הי' שלטים בח' זה.